

נועה אייל

28, רווקה, גרה בתל אביב
סרן במיל; ראש תחום קהילה
בשותפויות אדמונד דה
רוטשילד; מייסדת ומנהלת
המיזם AsUR - בדרך שלך

המיזם הוא אינקובטור ליזמות, "בית לתעוזה" אני קוראת לזה, והוא מושתת על חיבורים ושיתופי פעולה. הרעיון הוא להפגיש את משוחררות הקבע עם נשות מקצוע מעולם התעסוקה, לצד הליך מנטורינג אישי שבו הן לומדות להכיר את עצמן ממקומות חדשים. במחזור הראשון השתתפו כ־20 נשים, ובימים אלה אנחנו פותחות מחזור שני שיכלול 25 נוספות.

מי שעמד לנגד עיני במימוש המיזם הוא אבא שלי ז"ל, שנהרג לפני כשנתיים בתאונת טרקטור ארוורה במשק שלנו. לאבד אותו היה הפחד הכי גדול שלי, וכשזה קרה הנחתי ששום דבר לא ירעיד בשנית את האדמה בחיי. ואז הגיע 7 באוקטובר, ושוב חשתי אובדן שליטה. חזרנו מנסיעה משפחתית לחו"ל, ראשונה בלעדיו, לתוך השבת הנוראית. גויסתי למילואים כקצינת כ"א לאוגדה 99, אוגדה מתמרנת בעזה וכעת אנחנו בסבב השני שלנו. בשבוע השני למלחמה פתחתי קבוצת ווטסאפ בשם "משרתות מילואים עושות חיבורים". הקבוצה הזו יצרה קהילה שעושה פלאים בכל הנוגע לקשרים, תמיכה וייעוץ והכוונת קריירה והיא משלימה את המיזם שלנו. לאחרונה הנחיתי אירוע הוקרה לאלפי לוחמות במילואים, והתרגשתי לזהות את נשות הקהילה שלנו כחלק מהקהל.

התקופה הזו בשירות מילואים, לצד העבודה סביב השעון בפיתוח המיזם ובשותפויות רוטשילד, גורמת לי להרגיש משמעותית. אני נאחזת בזה. בקרוב אתחיל ללמוד ל-MBA במנהל עסקים ומנהיגות חברתית במכון מנדל. זו המחויבות שלנו בתור הדור שעתיד להוביל את המדינה. שנים רקדתי וכך ריפאתי את הלב. כיום אני מבינה שמה שמרפא אותנו זה לעשות טוב למען האחר ולהשפיע על החברה הישראלית. אני מאחלת לנו כמדינה להשתפר ולהגיע למקום טוב יותר. כל יום קצת יותר.

חברה של קבע

מאת רונית הראל
צילום: אמיר לוי

גדלתי בבית חם ואוהב, דור שלישי לתושבי המשק החקלאי בכפר ויתקין. אבי המנוח גיא היה יזם ואיש עסקים. הוא שירת בפלוגת הניוד של שלדג, כנהג מבצעי שאמון על הובלת לוחמים במבצעים מיוחדים בעומק שטח האויב. אחרי השחרור הוא הקים עסק להשכרת ציוד לאירועים. אמי ליקא היא מטפלת הוליסטית ודולה והאדם הכי אופטימי שאני מכירה. הורי התנדבו ללא הפסקה, עבדו קשה להגשים את עצמם ומעל הכל לגדל אותנו, חמישה ילדים. האחים שלי הם עד היום כוח עצום לקום איתנו בבוקר.

אחרי מכינה קדם-צבאית המשכתי למסלול צבאי שלימים נהפך לשירות קבע משמעותי. עברתי כמה תפקידים, בהם קצינת ת"ש בחטיבת הצנחנים. אחד התפקידים שהכי זכורים לי הוא מפק"צית בבה"ד 1. קמתי לפני השעון המעורר כל בוקר מרוב התרגשות. זו היתה זכות לעזור לצוערים להבין איזה סוג קצינים הם רוצים להיות. אחרי כמה שנים בקבע, יצאתי לחל"ת של שנה וטיילתי בדרום אמריקה. בנעורי למדתי מחול, אבל זנחתי את הריקוד בצבא. לכן החלטתי שבטויל הזה בכל מדינה ארקוד את הסגנון המקומי. בארגנטינה רקדתי טנגו; בברזיל, סמבה; בפרו, בצ'אטה. רגע השיא עבורי היה כשרקדתי כסולנית על משאית בקרנבל בריו דה ז'יינו.

שבתי לארץ והחלטתי להשתחרר מקבע. גזרתי את החוגר וטסתי להתגורר בספרד, אבל ההרפתקה נקטעה בקורונה. חזרתי לישראל ונרשמתי ללימודי תואר ראשון במנהל עסקים ויזמות באוניברסיטת רייכמן. בשנה השלישית לתואר הקמתי את מיזם, AsUR - בדרך שלך, שמסייע למשוחררות מקבע למצוא את הייעוד שלהן בשוק התעסוקה. בשירות הקבע אנחנו מבצעות תפקידים משמעותיים ורחבים בגיל צעיר מאוד, ואז יוצאות לאזרחות ומגלות שלא פשוט להסביר ולתרגם את כל מה שעשינו בצבא למושגים שהעולם האזרחי מכיר ומעריך. בנוסף זה מסובך נפשית לעשות את המעבר מתפקיד משמעותי ואידיאולוגי לעבודה בשוק הפרטי. הרגשתי את כל זה בעצמי.

מדד אקטיביזם

- אונליין
- אופליין
- יוזמה פרטית
- ממוסד
- מניע אישי
- אידיאולוגיה